

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/135/2023
Identifikačné číslo spisu:	122205123
Dátum vydania rozhodnutia:	07.08.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:122205123.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: M. Š., nar. XX. X. XXXX, bytom E. X. XXX, U., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bednářová Hodoňová Senková, Mariánske námestie č. 31, Žilina proti žalovaným: 1/ Union poisťovňa, a.s., so sídlom Bajkalská 299/A, Bratislava, 2/ Okresný súd Bratislava II, so sídlom Drieňová 5, Bratislava, 3/ Krajský súd v Bratislave, so sídlom Záhradnícka 10, Bratislava, o žalobe na obnove konania sp. zn. 11C/155/2003 vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. B2 -9C/73/2022 (pôvodne na Okresnom súde Bratislava II), o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. decembra 2022 sp. zn. 6Co/136/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaným sa proti žalobcovi n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 15. 11. 2022, č. k. 9C/73/2022-11 žalobu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11C/155/2003 doručení dňa 18. 10. 2022 odmietol (I. výrok); žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania (II. výrok).

1.1. V dôvodoch napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zhrnul skutkové zdôvodnenia žaloby, podľa ktorého súd nevykonal dokazovanie podľa čl. 48 ods. 2, 145 ods. 4, 154c Ústavy SR, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a súdnym rozhodnutím je spáchaný trestný čin zneužitia súdnej moci, ako aj trestný čin bezdôvodného obohatenia poisťovne, bez dokazovania súdu od r. 2003 dodnes o prípustnosti ustanovenia § 802 Obč. Zák. v prospech poisťovne, z ktorého dôvodu nie je podľa žalobcu vec rozsúdená. Z tohto dôvodu sa preto domáhal zrušenia rozsudku tunajšieho súdu vo veci sp. zn. 11C/155/2003 a aby súd vo veci ďalej konal a rozhodol.

1.2. Napadnuté rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 397, § 400, § 403 ods. 1, § 404, § 405, § 406, § 410, § 413 ods. 1, 2, § 414 a § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) a vecne tým, že z obsahu súdneho spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 11C/155/2003 zistil, že žalobca podal dňa 6. 3. 2012 návrh na obnovu konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 11C/155/2003, ktorý odôvodnil tým, že tak okresný, ako aj krajský súd riadne neodôvodnili svoje rozhodnutia, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces. Súd

starostlivo nezhodnotili jednotlivé dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, najmä neuviedli, prečo nevyžiadali od odporcu rozhodujúci dôkaz o vedomosti zamlčania údajov, čím sú rozsudky nepresvedčivé. Navrhovateľ sa preto domnieval, že odporcovi boli dané väčšie práva ako jemu. Súd prvej inštancie ďalej v dôvodoch napadnutého uznesenia zhrnul, že Okresný súd Bratislava II o návrhu na obnovu konania rozhodol uznesením zo dňa 30. 6. 2014, č. k. 13C/55/2012-261 tak, že jeho žalobu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania; proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30. 6. 2015, č. k. 8Co/57/2015-306 tak, že napadnuté uznesenie potvrdil. Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 31. 7. 2017, č. k. 2Cdo/163/2016 tak, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. júna 2015 sp. zn. 8Co/57/2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave následne rozhodol uznesením zo dňa 20. 3. 2019, č. k. 2Co/33/2018-420, uznesenie súd prvej inštancie zo dňa 30. júna 2014, č. k. 13C/55/2012-261 potvrdil. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 3. 6. 2019. Zo súdneho spisu sp. zn. 26C/23/2021 súd prvej inštancie ďalej zistil, že sa jednalo o obsahovo totožné podanie, aké doručil žalobca aj v tomto konaní. O tomto návrhu rozhodol tunajší súd uznesením č. k.: 26C/23/2021-54, zo dňa 26. 4. 2022 tak, že žalobu na obnovu konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 11C/155/2003 odmietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 15Co/76/2022-75 zo dňa 31. 5. 2022 tak, že napadnuté uznesenie tunajšieho súdu potvrdil a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 7. 2022. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca dovolanie, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté.

1.3. Sumarizujúc vyššie uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba na obnovu konania nebola podaná v lehote podľa § 403 C. s. p. Argumentoval tým, že žaloba smerovala proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. 3. 2009, č. k. 2Co/51/2008 - 257, ktorým odvolací súd v celom rozsahu potvrdil rozsudok tunajšieho súdu č. k. 11C/155/2003-209 zo dňa 27. 4. 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21. 5. 2009. Súd prvej inštancie ozrejmil, že lehota na podanie žaloby na obnovu konania je podľa § 403 ods. 1 C. s. p. tri mesiace odkedy sa žalobca mohol dozvedieť o dôvode obnovy alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Rozhodnutie, proti ktorému smeruje žaloba na obnovu konania (rozsudok č. k. 11C/155/2003-209) nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 5. 2009, t. j. lehota na podanie žaloby na obnovu konania uplynula dňa 21. 8. 2009. Podľa § 405 C. s. p. zmeškanie tejto lehoty nie je možné odpustiť. Po troch rokoch od právoplatnosti rozhodnutia možno podať žalobu na obnovu konania len v zmysle § 404 C. s. p., avšak zo žaloby nevyplynulo naplnenie tohto zákonného ustanovenia, pretože neexistuje trestný rozsudok, ktorý by bol neskôr zrušený, a neexistujú ani nové dôkazy, ktoré by súviseli s novými vedeckými poznatkami, a rovnako tak neboli preukázané ani dôvody obnovy konania v § 397 písm. c) až e) C. s. p.

1.4. S poukazom na predchádzajúci odstavec tohto rozhodnutia, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba na obnovu konania nebola podaná včas, preto sa ďalšími tvrdeniami žalobcu uvedenými v žalobe už nezaoberal. Keďže žalobca svoju žalobu podal oneskorene, boli splnené podmienky pre jej odmietnutie podľa § 413 ods. 1 písm. a) C. s. p. Súd prvej inštancie záverom dodal, že nakoľko žalobca opakovane podáva obsahovo totožné žaloby na obnovu predmetného konania, jeho žalobu by bolo rovnako možné vyhodnotiť aj ako zjavne nedôvodnú a odmietnuť ju podľa § 413 ods. 1 písm. e) C. s. p.

1.5. O nároku na náhradu trov konania voči žalovanému rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V prípade odmietnutia žaloby na obnovu konania bol síce de facto úspešný žalovaný, avšak súd mu právo na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal, pretože mu žiadne trovy konania nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo dňa 27. decembra 2022 sp. zn. 6Co/136/2022 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalovaným proti žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (druhý výrok).

2.1. Prejednávanú vec odôvodnil právne poukazom na ustanovenia § 403 ods. 1, § 403 ods. 2, § 404 C. s. p., § 405 C. s. p. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha obnovy konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11C/155/2003, ktoré bolo právoplatne skončené dňa 21. 5. 2009. Predmetné súdne konanie však nie je možné obnoviť pre márne uplynutie tak trojmesačnej subjektívnej lehoty (§ 403 ods. 1 C. s. p.), ale najmä pre uplynutie trojročnej objektívnej

lehoty (§ 403 ods. 2 C. s. p.). Odvolací súd dodáva, že objektívnou podmienkou prípustnosti žaloby na obnovu konania je zachovanie zákonných lehôt, ktoré Civilný sporový poriadok pre podanie žaloby na obnovu konania predpisuje. Trojmesačná subjektívna lehota plynie v rámci trojročnej objektívnej lehoty, čo znamená, že najneskorší moment možnosti uplatnenia návrhu na obnovu konania je moment trojročnej lehoty od právoplatnosti napádaného rozhodnutia (s taxatívne stanovenými výnimkami v § 404 C. s. p.). Zachovanie lehoty na obnovu konania je povinná preukázať strana, ktorá obnovu konania navrhuje. Zmeškanie zákonných lehôt predpísaných Civilným sporovým poriadkom na uplatnenie žaloby na obnovu konania pritom nemožno odpustiť. Civilný sporový poriadok pripúšťa, aby bola žaloba na obnovu konania podaná aj po uplynutí objektívnej lehoty troch rokov po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia z taxatívnych dôvodov (§ 404 C. s. p.), avšak za predpokladu, že ostane naďalej zachovaná subjektívna trojmesačná lehota podľa § 403 ods. 1 C. s. p. Ak rozhodnutie v konaní, o prípustnosť obnovy ktorého žalobca žiada, nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 5. 2009 (právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia - § 226 C. s. p.), objektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania márne uplynula dňa 21. 5. 2012. Odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie konštatoval, že ani v tomto prípade zo žaloby nevyplyva žiadny z dôvodov uvedený v ust. § 404 C. s. p. (neexistuje trestný rozsudok, ktorý by bol neskôr zrušený a neexistujú ani nové dôkazy, ktoré by súviseli s novými vedeckými poznatkami, a rovnako tak neboli preukázané ani dôvody obnovy konania v § 397 písm. c) až e) C. s. p. tak, aby bolo možné pripustiť obnovu konania po uplynutí 3-ročnej objektívnej lehoty od právoplatnosti rozhodnutia). Z odvolacích dôvodov odvolací súd nezistil žiaden taký argument, pre ktorý by mal aplikovať na prejednávanej vec inú právnu normu (čl. 4 ods. 1 Základných zásad C. s. p.), resp. pre ktorý by bolo možné dôvodiť odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe tak, aby žalobca mohol v nadväznosti na svoj žalobný návrh legitímne očakávať iné rozhodnutie (čl. 2 Základných zásad C. s. p.). Pre úplnosť odvolací súd dodal, že žaloba o obnovu konania smeruje aj proti Okresnému súdu Bratislava II a Krajskému súdu v Bratislave, ktoré neboli stranou sporu, ktorý žalobca navrhuje obnoviť. V konaní sp. zn. 11C/155/2003 bol na strane žalovanej len Union, poisťovňa a.s.

2.2. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

2.3. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní úspešným žalovaným nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nakoľko z obsahu súdneho spisu zistil, že im žiadne trovy nevznikli.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) C. s. p..

3.1. Dovolacím dôvodom je v zmysle argumentácie žalobcu skutočnosť, že odvolací súd v spojitosti so súdom prvej inštancie dospeli k právnomu záveru, že lehota subjektívna i objektívna na podanie návrhu na obnovu konania uplynula a nebolo možné z odvolania dovolateľa nájsť taký dôvod, ktorý by odôvodňoval odklon od ustálenej rozhodovacej praxe tak, aby dovolateľ mohol v nadväznosti na svoj žalobný návrh legitímne očakávať iné rozhodnutie. Dovolateľ s takýmto právnym záverom uvedeným v rozhodnutiach súdov nesúhlasí a mal za to, že lehota neuplynula. Ďalej uviedol, že odvolací súd v konaní sp. zn. 2Co/51/08 zo dňa 25. marca 2009, náležite neodôvodnil svoje rozhodnutie, keď sa v ňom nevysporiadal so všetkými námietkami dovolateľa uvedenými v odvolaní, avšak predovšetkým prekludovania práva na odstúpenie od v zmluvy v zmysle § 802 ods. 2 OZ, čím činí práve takéto rozhodnutie vecou doposiaľ nerozsúdenou. Dovolateľ mal za to, že toto rozhodnutie je ničotné a vyznačená právoplatnosť dňom 21. mája 2009 nie je určujúcou pre začatie plynutia subjektívnej alebo objektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania. Odvolací súd sa v dovolaní napadnutom uznesení taktiež nijako nezaobrá námietskou dovolateľa, ktorá sa týka prípustnosti aplikácie § 793 OZ v pôvodnom konaní. Podľa názoru dovolateľa bola žalovaná povinná pri uzatváraní poisťovnej zmluvy postupovať v časti, ktorá pojednáva o úrazoch a chorobách analogicky ako v časti, ktorá sa týka identifikačných údajov dovolateľa. Identifikačné údaje dovolateľa žalovaná získala z jeho občianskeho preukazu. Podľa dovolateľa tak neexistuje dôvod, prečo v časti, ktorá sa týka chorôb a úrazov žalovaná tiež nezískala pri uzatváraní zmluvy informácie z oficiálneho zdroja, t. j. od všeobecnej lekárnice dovolateľa a to na jeho výslovnú žiadosť. Takýto postup považuje dovolateľ za diskriminačný a

spôsobilý vytvoriť priestor pre špekulatívne konanie žalovanej. Dovolateľ mal za to, že z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, nakoľko odvolací súd v dovolaní napadnutom uznesení dospel k nesprávnemu záveru, že odmietnutie žaloby o obnovu konania bolo dôvodné. Odvolací súd v zmysle argumentácie dovolateľa vydal uznesenie, ktorého odôvodnenie nedáva odpoveď na žiadnu z námietok, ktoré dovolateľ uvádzal vo svojich podaniach, týkajúcich sa žaloby o obnovu konania a pôvodného konania ako takého. Takýmto postupom súdu boli vážnym spôsobom porušené práva dovolateľa zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

3.2. Záverom žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné v zmysle § 448 C. s. p. zamietnuť.

5. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C. s. p..

6. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 C. s. p.) dovolateľ v dovolaní nenamietal chyby a nesprávnosti

v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany odvolacieho súdu, ale naopak zreteľne namietať nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) C. s. p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13.1. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania namietať, že odvolací súd sa pri hodnotení skutkového stavu nezaoberal všetkými právne a skutkovo relevantnými otázkami súvisiacimi s predmetom súdnej ochrany a rozhodnutie súdu preto spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ vadu konania videl v tom, že odvolací súd dospel k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, keď sa v dovolaní napadnutom uznesení nijako nezaoberal námietkou dovolateľa, ktorá sa týka prípustnosti aplikácie § 793 OZ v pôvodnom konaní. Podľa názoru dovolateľa bola žalovaná povinná pri uzatváraní poisťnej zmluvy postupovať v časti, ktorá pojednáva o úrazoch a chorobách analogicky ako v časti, ktorá sa týka identifikačných údajov dovolateľa. Identifikačné údaje dovolateľa žalovaná získala z jeho občianskeho preukazu. Podľa dovolateľa tak neexistuje dôvod, prečo v časti, ktorá sa týka chorôb a úrazov žalovaná tiež nezískala pri uzatváraní zmluvy informácie z oficiálneho zdroja, t. j. od všeobecnej lekárnice dovolateľa a to na jeho výslovnú žiadosť. Takýto postup považuje dovolateľ za diskriminačný a spôsobilý vytvoriť priestor pre špekulatívne konanie žalovanej.

13.2. V súvislosti s predmetnou námietkou dovolateľa, odvolací súd poukazuje na bod 12 rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle ktorého:

„Predmetné súdne konanie však nie je možné obnoviť pre márne uplynutie tak trojmesačnej subjektívnej lehoty (§ 403 ods. 1 C. s. p.), ale najmä pre uplynutie trojročnej objektívnej lehoty (§ 403 ods. 2 C. s. p.). Odvolací súd dodáva, že objektívnou podmienkou prípustnosti žaloby na obnovu konania je zachovanie zákonných lehôt, ktoré Civilný sporový poriadok pre podanie žaloby na obnovu konania predpisuje. Trojmesačná subjektívna lehota plynie v rámci trojročnej objektívnej lehoty, čo znamená, že najneskorší moment možnosti uplatnenia návrhu na obnovu konania je moment trojročnej lehoty od právoplatnosti napádaného rozhodnutia (s taxatívne stanovenými výnimkami v § 404 C. s. p.). Zachovanie lehoty na obnovu konania je povinná preukázať strana, ktorá obnovu konania navrhuje. Zmeškanie zákonných lehôt predpísaných Civilným sporovým poriadkom na uplatnenie žaloby na obnovu konania pritom nemožno odpustiť. Civilný sporový poriadok pripúšťa, aby bola žaloba na obnovu konania podaná aj po uplynutí objektívnej lehoty troch rokov po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia z taxatívnych dôvodov (§ 404 C. s. p.), avšak za predpokladu, že ostane naďalej zachovaná subjektívna trojmesačná lehota podľa § 403 ods. 1 C. s. p. Ak rozhodnutie v konaní, o prípustnosť obnovy ktorého žalobca žiada, nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 5. 2009 (právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia - § 226 C. s. p.), objektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania márne uplynula dňa 21. 5. 2012. Odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie konštatuje, že ani v tomto prípade zo žaloby nevyplýva žiadny z dôvodov uvedený v ust. § 404 C. s. p. (neexistuje trestný rozsudok, ktorý by bol neskôr zrušený a neexistujú ani nové dôkazy, ktoré by súviseli s novými vedeckými poznatkami, a rovnako tak

neboli preukázané ani dôvody obnovy konania v § 397 písm. c) až e) C. s. p. tak, aby bolo možné pripustiť obnovu konania po uplynutí 3-ročnej objektívnej lehoty od právoplatnosti rozhodnutia). Z odvolacích dôvodov odvolací súd nezistil žiaden taký argument, pre ktorý by mal aplikovať na prejednávajúcu vec inú právnu normu (čl. 4 ods. 1 Základných zásad C. s. p.), resp. pre ktorý by bol možné dôvodiť odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe tak, aby žalobca mohol v nadväznosti na svoj žalobný návrh legitímne očakávať iné rozhodnutie (čl. 2 Základných zásad C. s. p.).“

13.3. Z obsahu dovolania tiež vyplýva, že dovolateľ mal v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania za nevyhnutné, aby sa odvolací súd v rámci odôvodnenia rozsudku vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie. Mal za to, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že lehota subjektívna i objektívna na podanie návrhu na obnovu konania uplynula a nebolo možné z dovolania dovolateľa nájsť taký dôvod, ktorý by odôvodňoval odklon od ustálenej rozhodovacej praxe tak, aby dovolateľ mohol v nadväznosti na svoj žalobný návrh legitímne očakávať iné rozhodnutie. Dovolateľ s takýmto právnym záverom uvedeným v rozhodnutiach súdov nesúhlasí a mal za to, že lehota neuplynula, pričom toto rozhodnutie považoval za ničotné a vyznačená právoplatnosť dňom 21. mája 2009 nie je v zmysle jeho argumentácie určujúcou pre začatie plynutia subjektívnej alebo objektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania.

13.4. V súvislosti s predmetnou námietkou dovolací súd opätovne poukazuje na bod 12 rozhodnutia odvolacieho súdu citovaného v bode 13.2. tohto rozhodnutia a akcentuje na tú skutočnosť, že súd musí vychádzať pri posudzovaní prípustnosti žaloby na obnovu konania so zákonom ustanovenej lehoty, ktorá v zmysle ustanovenia § 403 ods. 1 C. s. p. je tri mesiace, odkedy sa žalobca mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa keď dôvod obnovy konania mohol žalobca uplatniť. V zmysle § 405 C. s. p. zmeškanie tejto lehoty nie je možné odpustiť. Pokiaľ mal dovolateľ za to, že subjektívna i objektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania neuplynula, dovolací súd akcentuje, že posúdenie tejto z jedných procesných podmienok prináleží súdu, avšak v žiadnom prípade nie strane konania. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad, nakoľko odvolací súd v spojitosti so súdom prvej inštancie postupovali v medziach zákonných ustanovení upravujúcich prípustnosť podania žaloby na obnovu konania.

14.1. Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd v zmysle argumentácie dovolateľa vydal uznesenie, ktorého odôvodnenie nedáva odpoveď na žiadnu z námietok, ktoré dovolateľ uvádzal vo svojich podaniach, týkajúcich sa žaloby o obnovu konania a pôvodného konania ako takého, avšak predovšetkým prekludovania práva na odstúpenie od v zmluvy v zmysle § 802 ods. 2 OZ, čím činí práve takéto rozhodnutie vecou doposiaľ nerozsúdenou.

14.2. K predmetnej námietke dovolací súd uvádza, že z obsahu spisu má preukázané dostatočné, jasné, výstižné a presvedčivo odôvodnené rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom na predmetnú námietku nebolo potrebné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko špecifikovaná námietka v bode 14.1. tohto rozhodnutia, pre rozhodnutie v prejedávanom spore bola irelevantá a podstatným v súdenom spore bolo posúdenie práve posúdenie prípustnosti podania z hľadiska včasnosti jeho podania, avšak dovolací súd poukazuje i na bode 20 rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď uviedol:

„S poukazom na predchádzajúci odstavec tohto rozhodnutia, má súd za preukázané, že žaloba na obnovu konania nebola podaná včas, preto sa nebude zaoberať ani ďalšími tvrdeniami žalobcu. Keďže žalobca svoju žalobu podal oneskorene, sú splnené podmienky pre jej odmietnutie podľa § 413 ods. 1 písm. a) C. s. p.“

15. Prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 C. s. p.. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že mu odvolací súd

nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

16. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

17. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 C. s. p.. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) C. s. p. nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

18. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu uplatnené podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. zamietol ako nedôvodné (§ 448 C. s. p.).

19. Aplikujúc zásadu úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 C. s. p.), žalovaný 1/ a 2/ mali v dovolacom konaní plný úspech, dovolací súd trovy dovolacieho konania im nepriznal, nakoľko im žiadne nevznikli (Uznesenie NS SR 7Cdo/14/2018).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.